

F. t. l. om arbejderbeskyttelse.

komotivkedler og opvarmningskedler i jernbanevogne) altid indtaget den særstilling, at tilsynet med bestemmelsernes overholdelse har været overladt til vedkommende myndighed selv, og at banernes kedler har været undtaget fra de almindelige bestemmelser vedrørende kedelpasning. Det samme har været tilfældet med lignende dampkedler, der tilhører private jernbaner, for hvilke et af ministeriet for offentlige arbejder udfærdiget ordensreglement er gældende.

Motiveringen for denne særordning for statsbanernes og de statskontrollerede privatbaners kedler består stadig, da der ikke i tidens løb er gjort nogen erfaring, som taler derimod. Det foreslås derfor, at ordningen nu lovfæstes, i stedet for at den blot oprettholdes ad administrativ vej.

c. Andre farlige beholdere.

Til § 27.

Bestemmelsen er på linie med de regler, der med hjemmel i fabriklovens § 7, stk. 4, er optaget i regulativerne.

Det bør imidlertid være en arbejdsgivers pligt — hvad enten hans bedrift henhører under et regulativ eller ej — uden foranledning fra tilsynets side at træffe passende sikkerhedsforanstaltninger ved sådanne farlige beholdere og det ikke blot med sigte på faren ved at falde eller træde i beholderne, men også på muligheden af andre faremomenter, f. eks. berøring med de farlige stoffer eller indånding af giftige eller bedøvende dampe fra disse, og der foreslås derfor i loven optaget en almindelig bestemmelse herom.

d. Transportarbejde.

Til § 28.

Ved transportarbejde forefalder en meget stor brøkdæl af alle erhvervsulykker. Selv om det gennem bestemmelsen i lovforslagets § 5, stk. 1, er fastslået, at også transportarbejde skal foregå på forsvarlig måde, og selv om det må anses for ugørligt at fremdrage alle vigtige faremomenter ved dette mangeartede arbejde, er det dog rimeligt i loven at pege på de forhold, som erfaringsmæssigt rummer de fleste muligheder for ulykker.

Ved stk. 1 har man villet fastslå, at arbejdsgiveren er forpligtet til, for så vidt det er praktisk muligt, at anvende særlige tekniske hjælpemidler, når godsets vægt eller form gør transport alene ved menneskelig arbejdskraft farlig.

For en del af de i stk. 2 nævnte tekniske hjælpemidler vil det antagelig være rigtigst at udfærdige nærmere forskrifter ad administrativ vej, jfr. forslaget § 18. Dette er sket for elevatorers og kraners vedkommende i henhold til den nugældende fabriklov.

Stk. 3. Hvad disse særlige bestemmelser for lastning og losning af søfartøjer angår, kan henvises til to på den XII. internationale arbejdskonference i 1929 vedtagne konventioner. Den ene af disse konventioner (om vægtangivelse på tungt stykgods) vil være fyldstgjort ved bestemmelserne i 1. og 2. punktum af det foreslåede stk. 3. Søfartsministeriet har ved bekendtgørelse nr. 208 af 9. juli 1932 givet regler i overensstemmelse med konventionen.

Det foreslås nu i loven at optage bestemmelser på linie hermed, og det udtales derfor med hensyn til lastning og losning af søfartøjer, at stykgods eller genstande, hvis bruttovægt er 1000 kg eller derover, og som afskibes fra dansk havn, udvendig og på holdbar og tydelig måde skal være forsynet med vægtangivelse. Arbejdstilsynet skal dog kunne tillade, at der angives en anslået vægt i ganske særlige tilfælde, hvor det er vanskeligt at fastslå den nøjagtige vægt. Er der tale om transitgods, der passerer dansk havn, bliver vedkommende arbejdsgiver her i landet dog kun ansvarlig, når videreforsendelsen sker på nyt, her i landet udstedt fragtbrev, og forpligtelsen til at angive vægt bortfalder, såfremt godset i forvejen er forsynet med tydelig vægtangivelse, der skønnes at være rigtig. I sidste punktum foreslås det, at socialministeren efter forhandling med vedkommende fagminister samt direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet fastsætter nærmere regler for arbejde ved lastning og losning af søfartøjer.

e. Andre farekilder.

Til § 29.

I denne paragraf er peget på en række farekilder af forskellig art, der ikke henhører under de i det foregående omhandlede, men som dog er årsag til et meget betydeligt antal erhvervsulykker, i reglen af alvorlig karakter.

Til forebyggelse af de i stk. 1 nævnte farer tjener aistivninger, afspærringer, særlige befæstelsesmåder m. m.

De i stk. 2 omhandlede farer imødegås ved forskellige midler, afpassede efter forholdene, bl. a. ventilation, indblæsning af frisk luft, anvendelse af arbejdsskabe, arbejdsboxer o. lign.